

mohl jen ten, kdo je po zákonu oprávněn chrániti zájmy opatrovanců, kdyby je považoval za dotčené soudním opatřením, nikoli však spolu-smluvník, stěžovatelka (srov. rozh. čís. 902, 5844, 6400, 6961, 7505 sb. n. s.).

Čís. 12537.

Podkladem žaloby o zmatečnost (§ 529 c. ř. s.) nemůže býti rozsudek, proti němuž bylo podáno odvolání, třeba vadné, o němž nebylo dosud rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1933, Rv I 277/32.)

Dne 10. července 1930 byl vynesena proti Aloisu S-ovi rozsudek pro zmeškání, jenž byl doručen Aloisu S-ovi dne 1. srpna 1930. Alois S. podal dne 12. srpna 1930 proti rozsudku tomu odvolání, v němž uváděl, že mu nebyla žaloba správně doručena. O odvolání nebylo dosud rozhodnuto. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Alois S., by rozsudek ze dne 10. července 1930 byl prohlášen zmatečným podle § 529 c. ř. s., ježto mu bylo nesprávným a protizákonným doručením žaloby a předvolání k prvému roku zabráněno, by byl v řízení řádně zastoupen. Pr o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl mimo jiné proto, že žaloba ve smyslu § 529 c. ř. s. není přípustná, ježto vada byla uplatňována opravným prostředkem. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolatel má za to, že názor prvního soudu, že žaloba pro zmatečnost není přípustná, poněvadž vada byla uplatňována opravným prostředkem, je mylný. Než odvolateli nelze dáti za pravdu. Jak ze spisů prvního soudu jest zřejmo, byl rozsudek pro zmeškání ze dne 10. července 1930 doručen odvolateli dne 1. srpna 1930 a dne 12. srpna 1930 došlo k prvnímu soudu podání žalovaného, které žalobce výslovně označuje jako odvolání proti rozsudku pro zmeškání, a jako odvolací důvod uvádí, že mu nebyla žaloba řádně doručena. Odvolání to je ovšem ve smyslu § 467 c. ř. s. formálně vadné a mělo býti prvním soudem žalobci vráceno k odstranění formálních vad po rozumu §§ 84 a 85 c. ř. s., což se však dosud nestalo, o odvolání tom první soud dosud nic nezařídil, takže rozsudek pro zmeškání nenabyl dosud právní moci, následkem čehož jest žaloba pro zmatečnost podle § 529 c. ř. s. nepřípustná, a první soud posoudil věc po stránce právní správně, zamítnuv žalobu, takže odvolání je neopodstatněné a již z tohoto důvodu bylo je zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud dovolatel prováděje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s. o to se opírá, že formálně vadné odvolání, jehož oprava provedena nebyla, nemůže býti pokládáno za opravný prostředek a z toho dovozuje, že nebylo proti rozsudku

v prvotním sporu odvolání podáno vůbec, přehlíží, že jest jediné věci soudu, aby tuto otázku řešil. Podle ustanovení § 529 c. ř. s. může býti podkladem žaloby o zmatečnost jen rozhodnutí v prvotním sporu pravo-
platné a jest v tomto případě pro nedostatek této náležitosti žaloba pro zmatečnost nepřijatelná. Věc byla po právní stránce správně posouzena.

Čís. 12538.

Osvojení (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 56 sb. z. a n.).

Nemanželské dítě má po osvojení nárok na výživné jen proti osvojiteli nebo osvojitelům; ve vlastní rodině, kamž jest počítati původní živitele dítěte, tedy v tomto směru i nemanželského otce a nemanželskou matku, má nárok jen podpůrný, podmíněný tím, že osvojitelé nejsou s to, aby je živili.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1933, Rv II 725/31.)

Nezletilá žalobkyně domáhala se na žalovaném uznání otcovství a placení výživného. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného, pokud byl žalovaný uznán otcem žalobkyně, vyhověl však dovolání žalovaného, pokud byl žalovaný uznán povinným platiti žalobkyni výživné, zrušil v tomto směru rozsudky nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení dále jednal a ji znovu rozhodl. V tomto směru uvedl v

d ů v o d e c h:

Odvolací soud odsoudil žalovaného platiti na výživu žalobkyně 100 Kč měsíčně od podání žaloby až do doby, kdy bude dítě s to, aby se samo živilo. Výše tohoto výživného není dovoláním napadena, nýbrž jen povinnost plnění vůbec, aneb aspoň po celou dobu v rozsudku ustanovenou. Dovolatel poukazuje právem k tomu, že odvolací soud se nezabýval námitkou, učiněnou žalovaným již před soudem první stolice, že žalobkyně byla osvojena manžely Antonínem a Anežkou L-ovými a že se tito vzdali výslovně nároku na výživné pro žalobkyni. O tom nabídl žalovaný důkaz spisy krajského soudu v M. a zemského úřadu v Brně, jež nižší soudy neprovedly. Výtka neúplnosti řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), učiněná v tomto směru, jest důvodná, vždyť není tvrzená adopcí okolností tak nerozhodnou, jak mylně za to má první soud. Podle § 4 zák. o osvojení ze dne 28. března 1928, čís. 56 sb. z. a n. nastává osvojením mezi osvojitelem a osvojencem po právu též poměr, jako mezi rodiči a manželskými dětmi, pokud zákon jinak neustanovuje. Osvojenec nabývá proti osvojiteli všech majetkoprávních nároků jako mají děti manželské. Ve vlastní rodině nepozbývá osvojenec práv. Nárok na výživu má, pokud není osvojitel sám s to, by mu poskytoval slušnou výživu. Podle § 5 cit. zák. mohou býti smlouvou práva mezi osvojitelem a osvojencem i jinak upravena. Podle těchto předpisů má tedy osvojenec v rodině osvojitelově postavení manželského dítěte a tudíž právo